

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: Kfv.III.37.232/2025/7.

A tanács tagjai: Dr. Kovács András a tanács elnöke, Dr. Ujhelyi-Gyurán Ildikó előadó bíró, Dr. Bérces Nóra bíró, Dr. Farkas Katalin bíró, Dr. Sperka Kálmán bíró

A felperes: felperes1 (cím1)

A felperes képviselője: Ügyvédi Iroda1 (ügyintéző ügyvéd: dr. Bártfai Beatrix, cím2)

Az alperes: Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal (cím3)

Az alperes képviselője: dr. Hoschek Livia kamarai jogtanácsos

A per tárgya: energiaügyben indult jogvita

A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél: a felperes, 14. sorszám alatt

A jogerős ítéletet hozó bíróság neve, határozatának kelte és száma: a Fővárosi Ítéltábla 2025. január 29-én kelt 2.Kf.700.266/2024/5. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.700.266/2024/5. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a Fővárosi Törvényszék 106.K.704.176/2023/4. számú ítéletét – részben eltérő indokolással – helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes, mint földgáz kereskedelmi és egyetemes szolgáltató engedélyes 2019. január 1-jén kötött gázkereskedelmi szerződést a perben nem álló közintézmény felhasználóval (a továbbiakban: panaszos) különböző fogyasztási helyekre vonatkozóan.

[2] A felperes a panaszossal megkötött szerződésre (a továbbiakban: szerződés), valamint az energiahatékonyságról szóló 2015. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Ehat.) 2021. január 1-jétől hatályos 15-15/E. §-aira, az alperes AH.2464/2021. számú határozatával 2021. szeptember 16-án jóváhagyott üzletszabályzatára (a továbbiakban: ÜSZ) alapítottan 2021. november 20-án három számlát bocsátott ki a panaszos felé. Ezen számlákban a 2019. évi fogyasztás alapján a 2021. évi, a 2020. évi fogyasztás alapján a 2022. évi és a 2021. januártól augusztusig tartó fogyasztás alapján a 2023. augusztusáig számított, a felperest az általa előzetesen kalkulált mértékben terhelő és a panaszosra a fogyasztása arányában áthárított energiahatékonysági járulék megfizetését kérte.

[3] A panaszosnak a számlázás időelőttiségét kifogásoló panaszára eljáró alperes H2022/2022. számú határozatával kijavított, 2022. március 11-én kelt H1312/2022. számú határozata I. pontjában a felperest 2021. évben terhelő energiamegtakarítási kötelezettséggel összefüggő és a panaszosra áthárított energiahatékonysági járulék vonatkozásában a panaszt elutasította. Határozata II. pontjában a 2022. és 2023. években terhelő energiamegtakarítási kötelezettséggel összefüggő és a panaszosra áthárított energiahatékonysági járulék vonatkozásában a panasznak helyt adott, III. pontjában a felperest a jogsértő magatartás miatt figyelmeztette. A határozat IV. pontjában felhívta a felperest, hogy tartózkodjon a közigazgatási szabályszegés elkövetésétől.

[4] Az alperes határozatát az Ehat. 15. § (1) bekezdésére, 15/D. § (3) (5) és (6) bekezdéseire és 15/E. § (1) bekezdésére alapította.

[5] Indokolásában rögzítette, hogy a felperes az őt terhelő energiamegtakarítási kötelezettség teljesítése helyett energiahatékonysági járulék megfizetését választotta. Miután annak áthárítására lehetősége van, a 2019. évi fogyasztási mennyiség alapján a 2021. évre kiszámított díjtétel kiszámlázása az Ehat. rendelkezéseibe nem ütközik. Ugyanakkor a 2020. és 2021. évek fogyasztásán alapuló elszámolás nem időszerű, mert 2020. év tekintetében a felperes csak az év elteltével lesz abban a helyzetben, hogy az energiamegtakarítási kötelezettsége nem fedezett részét és az energiahatékonysági járulék fizetési kötelezettségét megállapítsa. Ugyanez igaz a 2023. évre is, miután arról csak 2022. november 30. napját követően külön határozatban értesülhet. Következésképpen a felperes a számlakibocsátás időpontjában még nem volt abban a helyzetben, hogy tisztában legyen az általa jövőbeni megtakarítással nem fedezett kötelezettsége mértékével. Ezért nem állapíthatta meg és háríthatta át a panaszosra ezen két évre vonatkozóan a járulékfizetési kötelezettségét.

[6] A felperesnek 2021. és 2022. évekre az Ehat. 15/D. § (3), (5)-(6) bekezdései alapján külön hatósági határozatban meghatározott mértékben energiamegtakarítást kell elérnie. Ennek hiányában csak energiahatékonysági járulék megfizetésével tehet eleget kötelezettségének. Azonban a 2023. év vonatkozásában az Ehat. 15/D. § (3) bekezdésében foglalt egyéb lehetőség is megnyílik a számára.

[7] A határozat kitért arra is, hogy a felperes magatartása azért sem felel meg az Ehat.-ban előírtaknak, mert energiamegtakarítást az adott évre nem tud elérni, hiszen a járulékfizetés a tárgyév után következik be. Nem elfogadható, hogy az általa fizetendő energiahatékonysági járulékot az energiadíjjal együtt előre két évre megfizetteti a végső felhasználóval. Az Ehat. célja pontosan a tárgyévi energiamegtakarítás elérése, nem pedig a kereskedők kétéves ciklusra történő finanszírozása.

[8] Miután a felperes az Ehat. 15. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt előírásokkal ellentétesen járt el, ezért a közigazgatási szabályszegések szankcióiról szóló 2017. évi CXXV. törvény 6. § (4) bekezdésében foglaltak alapulvételével az alperes figyelmeztetést alkalmazott.

A kereseti kérelem

[9] A felperes anyagi- és eljárási jogi jogsértésekre alapítottan keresetében az alperes határozatának II-IV. pontjainak megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte.

[10] Hivatkozása szerint a határozat az Európai Parlament és a Tanács 2012. október 25-ei, az energiahatékonyságról, a 2009/125/EK és a 2010/30/EU irányelv módosításáról, valamint a 2004/8/EK és a 2006/32/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló 2012/27/EU irányelv (a továbbiakban: Irányelv) 7a. cikk (a) pontjába, az Ehat. 2. §-ába és 15/A. § (1) bekezdésébe ütközik. Az alperes félreértelmezte az ÜSZ 7.5.4. pontját, a szerződés 9.5. pontját és annak 1. számú melléklet 5. pontját, a tárgyévi energiahatékonysági járulékok bázisévi fogyasztással arányos részének panaszos felé történő kiszámlázására jogosult volt.

A megelőző eljárásban hozott ítéletek

[11] Az elsőfokon eljáró törvényszék 106.K.701.694/2022/11. számú ítéletével – az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 81. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettség megsértése miatt – az alperes kijavított határozatának II., III. és IV. rendelkezéseit megsemmisítette és az alperest e körben új eljárásra kötelezte.

[12] Az ítélet kimondta, az alperesnek hatásköre van a felhasználóknak az engedélyesekkel szemben felmerülő panaszai ügyében a számlázásra vonatkozó, jogszabályban és az engedélyesek üzletszabályzatában foglalt rendelkezések megsértése esetén való eljárásra. Következésképpen az alperesnek nem csupán a jogszabályoknak, hanem az üzletszabályzatnak való megfelelés vizsgálatára is kiterjed a hatásköre. Az alperes ekként tévesen hárította el a panaszolt számlázási gyakorlat ÜSZ-nek való megfelelése vizsgálatát arra alapítottan, hogy a hatásköre polgári jogi kérdések vizsgálatára nem terjed ki. Miután a végső felhasználók és a felperes jogviszonyát közvetlenül a szerződés és annak részét képező ÜSZ szabályozza, az alperes a kifogásolt számlázás vizsgálata során nem mellőzhette volna az ÜSZ-nak való megfelelés vizsgálatát.

[13] A Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.700.192/2023/9. számú végzésével ezen elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az eljáró bíróságot új eljárásra utasította, amelyre előírta a kereset érdemi elbírálását.

[14] Hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság az eljárási jogszabálysértés elbírálását téves megközelítés alapján végezte el; a saját maga által meghatározott vizsgálat keretein túlterjeszkedve anyagi jogi kérdésekben is állást foglalt; azt döntésében is megjelenítette; a megismételt hatósági eljárásra vonatkozó iránymutatásában az ügyet anyagi jogi értelemben eldöntötte.

[15] Kimondta azt is, hogy iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes határozatában az ÜSZ-ben és a szerződésben foglaltak vizsgálatát nem rögzítette. Az ÜSZ 7.5.4. pontjának értelmezésével összefüggésben a másodfokú bíróság megjegyezte, az elsőfokú bíróságnak nem az ÜSZ rendelkezésének jogszerűségéről kellett állást foglalnia,

hanem arról, hogy adott esetben rendelkezik-e a tárgybeli számlakibocsátás esedékességének időbeli lehatárolásáról.

A megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítélet

[16] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperesi határozat panasznak helytadó II., III. és IV. rendelkezéseit megsemmisítette és az alperest e körben új eljárásra kötelezte.

[17] Az energiahatékonysági kötelezettségi rendszer (a továbbiakban: EKR) bemutatását követően rögzítette az ÜSZ 7.5.4. pontja értelmében az Ehat. 15/E. § (1) bekezdése szerinti, a felperes által fizetendő energiahatékonysági járulék továbbhárított, végső felhasználóra eső arányos része kiszámításának módját. Az ÜSZ 7.5.4. pont utolsó mondata szerint alkalmazandó szerződés 12.3. pontja szerint a fizetési határidőket, a számlázás rendjét az 1. számú melléklet tartalmazza, amelynek 5. pontja rögzíti a forgalomarányos díjak fizetési határidejét.

[18] Az EKR díjnak a bázisév felhasználói fogyasztása alapján történő kiszámítása és a fizetésnek a forgalomarányos díjak fizetéséhez kötése nem értelmezhető másként, minthogy a felperes az ÜSZ-ben az EKR díj esedékességét a forgalomarányos díj esedékességével teszi egyidejűvé.

[19] A forgalomarányos díj fizetési határidejével megegyező fizetési határidő azt is jelenti, hogy a felhasználónak az EKR díj tartozását a számla átvételétől számított hány napon belül kell megfizetnie, de a forgalomarányos díjak havi számlázási ciklusára tekintettel azt is, hogy a számlakiállítás ekkor esedékes. Ellenkező értelmezés esetén a számlakiállítás esedékessége az ÜSZ és a szerződés alapján nem lenne meghatározható.

[20] Az Ehat. szerinti járulékfizetési előírás a felhasználókról nem rendelkezik, az engedélyesekre bízva azt, hogy hogyan érik el a végső felhasználók energiamegtakarítását. Ennélfogva az EKR díj a felperes által került megalkotásra, annak esedékességét jogszabály nem szabályozza. A felperes ezért egyértelműen rendelkezett az EKR díj időbeli lehatárolásáról, a felhasználókkal előre fizetteti meg az Ehat. szerint őt a jövőben várhatóan terhelő energiahatékonysági járulék fogyasztásarányos részét függetlenül attól, hogy ténylegesen mekkora mértékű járulék terheli majd. A járulék mértéke ugyanis a bázisévben még előre nem ismert.

[21] A felperes tehát olyan díjat alkotott meg, amely nem az energiahatékonysági járulék utólagos továbbhárítására szolgál, mert az EKR díj még az energiahatékonysági járulék megfizetését megelőzően esedékes kötelezettségként nyert szabályozás. Erre utal az ÜSZ azon megfogalmazása is, hogy nem az Ehat. által meghatározott energiamegtakarítási kötelezettség áthárításáról vagy tovább hárításáról szól, hanem annak figyelembevételével határozza meg – az eladó által számított – fizetési kötelezettséget.

[22] Az EKR díj és az energiahatékonysági járulék különbözetének fogyasztó részére történő visszatérítéséről az ÜSZ nem rendelkezik, azonban utalást tartalmaz a ténylegesen fel nem merült járuléknak megfelelő díjrész visszatérítéséről.

[23] Miután az Ehat. nem rendelkezik az engedélyes és a felhasználó közötti jogviszonyról, ezért a szerződés 9.7.1. pontjában kizáró feltételként hivatkozott tiltó rendelkezést sem tartalmaz az energiahatékonysági járulék felhasználókra történő tovább hárítására.

[24] Rámutatott arra is, hogy az alperes az ÜSZ-t a földgázellátásról szóló 2008. évi XL. törvény (a továbbiakban: Get.) 113. § (2) bekezdése szerint megvizsgálta és azt az Ehat. szabályaival összhangban levőnek találta. Az alperes a felperes terhére azt rótt, hogy a jóváhagyott, jogszerű szabályzata alkalmazásával eljárva alkalmazza az EKR díjakat és állít ki számlát. Tévedett azonban az alperes abban, hogy a kérdést kizárólag az Ehat. alapján lehet megítélni, mert az EKR díj nem közvetlenül az Ehat. rendelkezéseiből ered, hanem a felperes és a felhasználó közötti szerződésből, ezért az alperesnek a konkrét jogviszonyt a szerződés és az ÜSZ alapján kellett volna értékelnie.

[25] Miután értelmezése szerint az alperes tévesen vonta le azt a következtetést, hogy a 2020. és 2021. évek fogyasztása alapján kiállított EKR díjtételek kiszámlázására jogsértően került sor, a megismételt eljárásra előírta az alperesnek annak megvizsgálását, hogy a keresettel érintett számlák megfeleltek-e a panaszos szerződésének, valamint az ÜSZ alperes által jóváhagyott rendelkezéseinek a bíróság jogértelmezését követve.

A fellebbezés

[26] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte.

A másodfokú bíróság ítélete

[27] Az ítélet tábla 2.Kf.700.266/2024/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította.

[28] Mindenekelőtt megállapította, az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a kereseti érvelés mentén az anyagi jogi és kötelmi rendelkezések alapulvételével állást foglalt az alperesi határozat jogszerűségéről.

[29] Az ügy eldöntendő kérdését abban jelölte meg, hogy a számlakibocsátások alapjául szolgáló EKR díjak megfizetése mikor esedékes, az EKR díjat a felperes mely időpontokban háríthatja át a panaszos végfelhasználókra.

[30] A felek álláspontja kizárólag a 2022. és 2023. tárgyévek utáni energiahatékonysági hozzájárulás panaszosra eső részének áthárítása időszerűsége vagy időelőttiisége tekintetében volt eltérő. Ezen jogkérdés eldöntéséhez a választ az alperes az Ehat. által felállított rendszerben, míg az elsőfokú bíróság a ÜSZ és a szerződés rendelkezéseiben találta meg. A másodfokú bíróság szerint azonban az üzletszabályzatok előírásai nem értelmezhetők azon jogszabályi rendelkezések megértése nélkül, amelyek ezen üzletszabályzati előírásokat indukálták, így az Ehat. és az ÜSZ ügyben releváns rendelkezései csak egymásra tekintettel és együtt értelmezhetők.

[31] Áttekintve az energiahatékonysági járulékfizetési kötelezettség mibenlétét, valamint az energiahatékonysági kötelezett rendszerét, hangsúlyozta a másodfokú bíróság, az Ehat. szabályozási rendszeréből fakadóan a kötelezett széles mozgástérrel rendelkezik. A jogszabályi energiamegtakarítási kötelezettségének évekre lebontott ismeretében maga

döntheti el, hogy mikor, milyen volumenű energiahatékonyság-javító intézkedéseket vagy beruházásokat valósít meg. Arról is maga dönt, hogy a hitelesített energiamegtakarítást másoktól szerzi-e be, vagy az elért vagy beszerzett energiamegtakarításokat mely tárgyévre kívánja elszámolni vagy a tárgyévi energiamegtakarítást a megelőző két évben elért energiamegtakarítások terhére vagy a következő kétévi megtakarítások terhére kívánja érvényesíteni. Úgy is dönthet, hogy az adott tárgyévre előírt energiamegtakarítási kötelezettség teljesítése helyett részben vagy egészben energiahatékonysági járulékot fizet. Ez a tág mozgástér időrendben azt jelenti, hogy a kötelezett a bázisévet követően, a tárgyévet megelőző év november 30-ig az alperes határozatából értesül a tárgyévből esedékes energiamegtakarítás mértékéről. Ha az adott évre számára előírt energiamegtakarítást nem éri el, az elért és az előírt energiamegtakarítás különbözetét köteles energiahatékonysági járulék megfizetésével kompenzálni.

[32] A tárgyévet követő év március 31-ig üzleti és egyéb érdekei mentén szabadon választhat a rendelkezésére álló lehetőségek közül, majd a tárgyévet követő év március 31-ig megtett nyilatkozatot követő hatvan napon belül köteles az energiahatékonysági járulék megfizetésére. Vagyis összességében a kötelezett a báziséveket megelőzően alkothat előzetes üzleti terveket az energiahatékonysági kötelezettségi rendszerrel kapcsolatos üzleti stratégiájától, azonban ezen elhatározása nem köti, más számára nem ismerhető meg. A pontos energiahatékonysági járulékfizetési kötelezettsége nem előzetes üzleti terve, hanem a tárgyévről végéig keletkezett tények és az azt követő év március 31. napjáig tett nyilatkozatai ismeretében állapítható meg. Ettől korábban az alperes vagy más hatóság a kötelezettet terhelő energiahatékonysági járulék összege tekintetében megállapítást nem tehet, annak alakulása jogszerűségét megállapítania nem áll jogában.

[33] Ebből következik, hogy a felperes dönthet úgy, hogy a tárgyévi energiamegtakarítási kötelezettségének teljesítése helyett energiahatékonysági járulék megfizetését vállalja. Azonban ennek pontos összegét a tárgyévről tényeinek ismeretében, saját érdekei mentén a tárgyévet követő év március 31. napjáig alakíthatja.

[34] A bázisévben előre nem tudhatja, ellenőrzési lehetőségein kívül esik, hogy ezen kötelezettségét energiamegtakarítási beruházással, hitelesített energiamegtakarítással, tárgyévek közötti csoportosítással vagy ahogy a perbeli esetben történt energiahatékonysági járulék fizetésével fogja-e teljesíteni, melyik megoldás lesz számára optimális.

[35] Az EKR díj bázisévekben történő átszámítása következtében az alperesnek a Get. 64. § (4) bekezdésében és 127. § e.) meghatározott hatásköre kiüresedne.

[36] A másodfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy az ÜSZ 7.5.4. pontja nem rendelkezik az Ehat. szabályaitól eltéréssel, így az energiahatékonysági járulékból képzett EKR díj bázisévekben történő esedékességéről, az Ehat.-ra utalással az végfelhasználó kötelezettségei tekintetében a jogszabályi rendelkezéseket kiegészítő szabályokat tartalmaz.

[37] A perbeli rendelkezés lehetővé teszi, hogy a felperes az őt terhelő energiahatékonysági járulék panaszosra eső részét áthárítsa. Az energiahatékonysági járulékot azonban az Ehat. 15/E. §-a szerint a felperesnek kell kiszámítania, az áthárítás az Ehat. rendszerével összhangban értelmezhető. Az EKR díj a tényleges energiahatékonysági hozzájárulás arányos részeként és nem utólagos elszámolással érintett előlegként vagy átalányként került bevezetésre, ezért az a bázisévekre nézve nem értelmezhető.

[38] Az EKR díj utólagos elszámolására az ÜSZ rendelkezést nem tartalmaz, erre a felperes sem tudott hivatkozni. Az ÜSZ-szel összhangban a számlák kibocsátásakor érvényes szerződés 9.7.1. pontja is a hatályos jogszabályok szerinti adók, díjak, hozzájárulások áthárítását teszi lehetővé. Az energiahatékonysági kötelezettségi rendszer szabályai pedig

2021. január 1., illetve február 1. napjától hatályosak és a 2021. évtől kezdődő tárgyévekre írnak elő fizetési kötelezettséget.

[39] Ha a szerződés alapján számított energiamennyiség nagyságát a bázisév alapján állapítják meg, azt mindenképpen korrigálni kell.

[40] Az elsőfokú bíróság megállapításaitól eltérően a másodfokú bíróság álláspontja az volt, hogy az ÜSZ 7.5.4. pontja nem tartalmazza a felperes számára az Ehat. szabályaitól történő eltérés lehetőségét, az EKR díj bázisévekben történő esedékességének az előírását. Az ÜSZ az Ehat. rendelkezéseit kiegészítő szabályokat tartalmaz, az energiahatékonysági járulék áthárítását teszi lehetővé a díj megjelölése nélkül. Az EKR díj esedékessége az ÜSZ 7.5.4. pontja alapján nem dönthető el, ezért az elsőfokú ítélet az Ehat. 15. § (1), 15/D. § (1) és (5), valamint 15/E. § (1) bekezdésében foglaltakkal ellentétes.

[41] Alaptalannak találta felperes azon érvét is, hogy az üzleti logika a bázisévekben történő áthárítás mellett szól, mert az Ehat. 15. § (7) bekezdése miatt a végső felhasználó szolgáltatásváltása nem akadályozható.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[42] Felülvizsgálati kérelmében a felperes elsődlegesen az alperes határozatának megsemmisítését és az alperes új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte, másodlagosan a jogerős ítéletnek a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 121. § (1) bekezdés a) pontja szerinti hatályon kívül helyezését és az ügyben eljáró másodfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[43] Kifejtette, a Fővárosi Ítéltábla ítélete megsértette az Alaptörvény 28. cikkét, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:86. § (1) bekezdését, az Ehat. 15. § (1) bekezdését, 15/D. § (1)-(5) bekezdését, 15/E. § (1) bekezdését, és tévesen állapította meg azt is, hogy a Get.127.§ e) pontja szerinti hatásköre alperesnek kiüresedne.

[44] Az ítéltábla az ÜSZ releváns pontjainak félreértelmezésével rossz következtetésre jutott, az EKR díj megfizetésének esedékességére tévesen terjesztette ki, vetítette rá az Ehat. szerint az államnak fizetendő energiahatékonysági járulék megfizetésének esedékességét.

[45] Az EKR díj fizetésének esedékességével kapcsolatban az Ehat. nem tartalmaz rendelkezést, azt nem szabályozza, ezt a fogalmat nem ismeri. Arra kizárólag a panaszos és a felperes polgári jogi, gázszállítási jogviszonyának részletszabályait tartalmazó ÜSZ rendelkezései az irányadók. Téves tehát a másodfokú bíróság azon jogértelmezése, hogy a díj megfizetésének esedékességét kötelezően és szükségszerűen a felperest terhelő energiahatékonysági járulék megfizetése után lehet csak megállapítani.

[46] A felperes előadta, hogy ahhoz, hogy eleget tudjon tenni fizetési kötelezettségének, szüksége van megfelelő anyagi fedezetre és forrásokra, kizárólag akkor tudja összegyűjteni a megfelelő fedezetet, ha élő, szerződéses jogviszonyban áll a fogyasztókkal. Enélkül veszélybe kerülne a működése, a szerződéses jogviszony megszűnése után azt beszédni nem tudná.

[47] Megjegyezte azt is, hogy a 2025. március 11-én az Országgyűlés elé benyújtásra került 2015. évi LVII. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat további terheket róna rá, ezért az üzleti tervezés szempontjából kiemelt jelentősége van annak, hogy a járulék

megfizetésére kötelezett felek a jövőben esedékes járulékfizetési kötelezettségük fedezetére megfelelő anyagi forrást tudjanak gyűjteni. Az általa alkalmazott feltételrendszer az EKR díj fizetésével kapcsolatban transzparenciát, átláthatóságot, a felek közötti egyenlőséget biztosítja és kizárja, hogy a felhasználók egymáshoz képest mentesüljenek vagy a szükségesnél nagyobb részt vállaljanak az energiamegtakarítási kötelezettségből.

[48] A jogerős ítélet tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az ÜSZ 7.5.4. pontja nem tartalmazza az Ehat. szabályaitól történő eltérés lehetőségét, az EKR díj bázisévekben történő esedékességének előírását. Az elsőfokú ítélet [38]-[39] bekezdései ugyanakkor kristálytisztán levezetik, hogy hogyan kell értelmezni az ÜSZ releváns rendelkezéseit a végfelhasználók általi megfizetés lehetősége kapcsán. Vagyis az ÜSZ 7.5.4. pontját az ÜSZ egészével összhangban kell értelmezni, a helyes értelmezés pedig az, hogy az EKR díjfizetési kötelezettség a felhasználást közvetlenül érinti, ezért a havi felhasználást érintő elszámolási időszakban van lehetőség a felek közötti elszámolásra. Az ítéletábra kirívóan megszorító jogértelmezése az ÜSZ egyéb rendelkezéseiből sem vezethető le, vagy következtethető ki.

[49] Az EKR díjfizetési kötelezettséget a szerződő felek közötti szerződéses jogviszony keletkezteti és nem a jogszabály. Az pedig, hogy ez kvázi fedezete a későbbi energiahatékonysági járulékfizetési kötelezettségnek, nem jelenti azt, hogy annak esedékessége is ahhoz kell kapcsolódjon. Az sem lehet irányadó, hogy a magánjogi szerződő felek között ÜSZ normatív szabályai értelmezése körében bármilyen hatóság közjogilag szabályozott eljárási hatásköre kiüresedne-e vagy sem.

[50] Felülvizsgálati ellenkérelmében az alperes a jogerős ítélet hatályában fenntartását indítványozta. Kiemelte, a felperes által felvetett jogkérdések egyedi üzleti és pénzügyi jellegükre tekintettel társadalmi jelentőséggel nem bírnak, súlyos jogsértés orvoslásának szükségessége sem áll fenn, ezért a felülvizsgálati kérelmek megalapozatlanok. A másodfokú bíróság az üzletszabályzatot és a szerződés rendelkezéseit helytállóan értelmezte figyelemmel az Ehat., valamint az Irányelv megállapításaira is.

Döntés a befogadásról

[51] A Kúria Kfv.III.37.232/2025/2. számú végzésével a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § (1) bekezdés alkalmazásával – a joggyakorlat továbbfejlesztése céljából – befogadta.

A Kúria döntése és jogi indokai

[52] A felperes felülvizsgálati kérelme – az alábbiak okán – részben, az ügy érdemét tekintve alapos.

[53] A felülvizsgálati eljárás kereteit a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem jelöli ki. A Kp. 120. § (5) bekezdésére figyelemmel a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt.

[54] A Kúria mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a felhasználó által a számlázás módszerének helyességét és annak jogalapját vitató panasz elbírálására az alperes hatásköre mely jogszabályi rendelkezésekből fakad és mire terjed ki.

[55] Az alperesi határozat szerint alperes határozatát a Get 64. § (1), (3a), (3b), (4) bekezdései és 127. § m) és n) pontjaiban biztosított hatáskörében eljárva, valamint az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 80. § (1) bekezdése és 81. § (1) bekezdése alapján hozta meg.

[56] A Get. 64. § (1) bekezdése értelmében az elszámolásra, számlázásra, díjfizetésre vagy mérésre, valamint a földgázellátásból történő, fizetési késedelem miatt végrehajtott felfüggesztésre vagy kikapcsolásra, illetve a tartozás rendezését követően a felhasználó ellátásba történő ismételt bekapcsolására vonatkozó, jogszabályban és az engedélyesek üzletszabályzatában foglalt rendelkezések, lakossági fogyasztókkal szembeni megsértése esetén – a Hivatal a 127. § m) pontja szerinti hatáskörének tiszteletben tartása mellett – a fogyasztóvédelmi hatóság jár el.

[57] Ugyanezen jogszabályhely (4) bekezdése rendelkezése szerint a felhasználóknak az engedélyesekkel szemben felmerülő panaszai ügyében – az (1) és (2) bekezdésben foglaltak kivételével – a Hivatal jár el. A Hivatal az eljárása során a (3a) bekezdés, valamint a 119. § szerinti jogkövetkezményeket együttesen és ismételten is alkalmazhatja.

[58] A hivatkozott Get. 119. § (1) bekezdése alapján, aki a földgázipari tevékenységet általános hatályú, közvetlenül alkalmazandó uniós jogi aktusban, uniós jogi rendelkezésben, jogszabályban, az engedélyében, a Hivatal határozatában, az Üzemi és Kereskedelmi Szabályzatban, az üzletszabályzatban, az ACER kötelező erejű határozatában előírtaktól eltérő módon gyakorolja, azzal szemben a Hivatal az alábbi jogkövetkezményeket alkalmazhatja:

a) felhívja az engedélyes figyelmét a kötelezettségei teljesítésére és határidő tűzésével kötelezi a jogsértés megszüntetésére,

b) bírságot szabhat ki,

d) eltilthatja a tevékenység folytatásától,

e) a működési engedélyt felfüggesztheti vagy visszavonhatja.

[59] Az alperesi határozatban megjelölt Get. 127. § n) pontja kimondja, a Hivatal a földgázellátással, a földgázellátás biztonságának és a földgázpiac hatékony működésének felügyeletével, továbbá az egyenlő bánásmód követelményének érvényesítésével, és a hatásos verseny elősegítésével kapcsolatos feladatai körében dönt az engedélyesekkel szemben felmerülő panaszok – ideértve a szerződés nélküli vételezéssel, a szabálytalan vételezéssel, valamint ezek jogkövetkezményeivel kapcsolatos panaszok – ügyében, kivéve a 64. § (1) bekezdése szerinti lakossági fogyasztói panaszokat.

[60] A Kúria megvizsgálva a hivatkozott jogszabályokat azt állapította meg, hogy az alperes a Get. 127. § n) pontja szerinti hatáskörében a Get. 64. § (4) bekezdése folytán alkalmazandó Get. 119. § (1) a) pontját alkalmazta felperessel szemben. A Get. 119. § (1) bekezdése alapján mind a jogszabálytól, mind az üzletszabályzattól eltérő módon gyakorolt földgázipari tevékenység esetén mód van az alperesi határozat rendelkező részében meghatározott rendelkezésre. Az azonban tényként volt megállapítható, és ezt a felülvizsgálati tárgyaláson a felek nem vitatták, hogy az alperesi határozat nem az üzletszabályzattól eltérést, hanem kifejezetten a jogszabálytól való eltérést rögzítette [Ehat. 15. § (1) bekezdése, 15/D. § (1)-(5) bekezdése, 15/E. § (1) bekezdésétől eltérés].

[61] Ehhez képest érdemben helytállóan hivatkozott felperes arra, hogy a jogerős ítélet [20] pontjában a Get. 127. § e.) pontjára hivatkozás téves, a jogerős ítélet tévesen határozta meg az alkalmazandó hatáskört és az abból következő eljárási kereteket.

[62] Az alperes az eljárás során következetesen állította, hogy vizsgálta mind az ÜSZ mind a szerződés rendelkezéseit, azonban – az alperes által a felülvizsgálati tárgyaláson is

megegerősítetten – nincs olyan megállapítása a határozatnak, hogy a felperes az üzletszabályzatban előírtaktól eltérő módon gyakorolta földgázipari – és ebből fakadóan számlázási – tevékenységét. A határozat az ÜSZ-től eltérést nem állapított meg, az kizárólag az Ehat. rendelkezéseinek megsértésén alapszik. A Kúria itt jegyzi meg, hogy az ÜSZ-től való eltérés megállapítására lett volna csak hatásköre az alperesnek, az ÜSZ-nek való megfelelés megállapítására már nem volt, az polgári bíróság hatáskörébe tartozó kérdés. Ezért helyesen járt el az alperes, amikor a vizsgálat eredményéről külön indokolást a határozat – tekintve, hogy a panasz sem tartalmazott ilyen irányú kérelmet és érvelést – nem tartalmazott.

[63] Az alperes tehát a panasznak helyt adó rendelkezéseit kizárólag az Ehat. szabályainak megsértésére alapította, megállapítva, hogy a felperes által a 2020. és a 2021. évekre alkalmazott elszámolás panaszossal szemben nem időszerű. A panaszossal szembeni energiahatékonysági járulék megállapításának időpontjában – azaz 2021. november 20-án – a felperes ugyanis még nem volt abban a helyzetben, hogy tisztában legyen az általa a jövőbeni megtakarítással nem fedezett jövőbeni kötelezettség mértékével, s így nem állapíthatta meg azon jövőbeni tényleges járulékfizetési kötelezettségét sem, amelynek felhasználóira – így panaszosra – történő áthárításáról intézkedett.

[64] A számlázás időelőtti ségén túl arra is kitért az alperes, hogy a felperes magatartása azért sem felel meg az Ehat-ban előírtaknak, mert nem tett eleget a jogszabályban előírt azon kötelezettségének, hogy végső felhasználói körében energiamegtakarítást érjen el.

[65] Mindebből pedig az következik, hogy már a megelőző eljárásban született másodfokú ítélet téves irányt adott a bírósági eljárásnak a megismételt eljárása nézve, ugyanis az ÜSZ érdemi vizsgálatát a határozat alapját képező jogsértés körében rendelte el.

[66] A Kúria hangsúlyozza, a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a bíróság a kereseti kérelem korlátai között vizsgálja [Kp. 85. § (1) bekezdés]. A közigazgatási per a kereseti kérelem és a támadott egyedi döntés indokainak korlátai között folyik.

[67] A közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatára irányuló per tárgya ugyanis maga a felülvizsgálni kért közigazgatási határozat, a perben eljáró bíróságnak ezen határozat jogszerűsége kérdésében kell a vizsgálatát – a felperesi kereseti kérelem korlátai közt – lefolytatnia. Következetes a legfőbb bírói szerv gyakorlata abban is, hogy a közigazgatási határozat tartalma a közigazgatási per alatt nem egészíthető ki, a bíróság a hiányzó indokokat jogszerűen nem pótolhatja (Kfv.I.37.511/2023/8., Kf.39.011/2020/9., BH2016.189.)

[68] Az EBH2017.K.14. számú határozat általános érvényű követelményként mondta ki, hogy a közigazgatási határozat indokolásának az ügy érdemére kiható hiánya nem pótolható az indokolás peres eljárás során történő módosításával, a bírósági felülvizsgálat tárgyát képező közigazgatási döntés valós indokait az ügyfélnek/felperesnek a közigazgatási eljárásban kell megismerni.

[69] Azzal, hogy a megelőző eljárásban eljáró másodfokú bíróság előírta az elsőfokú bíróság megismételt eljárására az ÜSZ érdemi vizsgálatát az attól való eltérés vizsgálata körében, túlterjeszkedett az alperes határozata indokain. És bár a tisztességes bírósági eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárás mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposítással megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon (7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]–[34]), ezen vizsgálata még a kereseti kérelem érvei ellenére sem terjeszkedhetek túl azon, amit az alperes határozatában megállapított.

[70] A Kúria rámutat, a Kp. 110. § (3) bekezdése értelmében miután a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította, a hatályon kívül helyező végzésben az új eljárás lefolytatására vonatkozóan iránymutatást adott, amely az

elsőfokú bíróságot kötötte. Az elsőfokú bíróság annak megfelelően volt köteles eljárni, megállapításaitól és iránymutatásától nem térhetett el. A megelőző – és az eljárásnak rossz irányt szabó – ítéletáblai végzés, mint eljárási határozat jogszerűsége csak jelen felülvizsgálati eljárásban volt támadható.

[71] A felperes felülvizsgálati kérelme vitatta az alperes hatáskörére vonatkozó jogerős ítéleti megállapítást, amely tévesen a Get. 127. § e) pontján alapult, és az érvelés tartalmát tekintve a Kúria megítélése szerint értelmezhető volt akként, hogy ezen téves alperesi határozaton túlterjeszkedő vizsgálati irányt is támadja, noha ezen ÜSZ rendelkezés értelmezésére vonatkozó – és alperesi határozat tárgyát nem képező – kérdésekben is elő kellett terjeszteni és elő is terjesztette felülvizsgálati kérelmét.

[72] A Kúria azonban mindezen előzményekre, továbbá a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 104. § (2) bekezdés azon szabályára, miszerint, ha tartalmilag helyesen történik hivatkozás a jogszabálysértés tényére, de a megsértett jogszabályhely megjelölése téves, visszautasításnak nincs helye, a felülvizsgálati kérelem valamennyi érvét figyelembe vette annak ellenére, hogy az kifejezetten nem jelölte meg a Kp. 4. § (1) bekezdésének és 85. § (1) bekezdésének sérelmét.

[73] A továbbiakban a Kúriának a per valódi tárgya, az alperesi határozat jogszerűsége és az e körben előadott felperesi hivatkozások alapján kellett az ítéletét meghoznia. A felperesi érvelési logikája elsődlegesen abból indult ki, hogy az alperes által jóváhagyott üzletszabályzat fogalmilag nem sérthet jogszabályt, mivel a jóváhagyás során a jogszabályoknak való megfelelést vizsgálta az alperes, ezért az alperesi határozat nem lehet jogszerű, hiszen az kizárólag jogszabályba ütközést állapít meg.

[74] A Kúria ezt az érvelését a felperesnek nem osztja, tekintve, hogy a jóváhagyó határozat alaki jogerejének joghatása kizárólag arra terjed ki, hogy az adott jóváhagyott üzletszabályzatot felperes elkezdheti alkalmazni. Amennyiben utóbb kiderül egy konkrét jogvita vagy más eljárás kapcsán, hogy az üzletszabályzat beleütközik a jogszabályba, akkor ott a jogszabályt kell alkalmazni. Ez abból következik, hogy a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság törvényességi kontrollt végez és a bíróságot a jogszabályok érvényesítése során a jogszabállyal ellentétes hatósági határozat – lévén nem jogszabály – nem köti.

[75] Mindezen kérdéseknek azonban jelen ügyben nem volt relevanciája, mert a felperes által megjelölt Alaptörvény 28. cikkének és a Ptk. 6:86. § (1) bekezdésének sérelme körében a felülvizsgálati kérelem nem volt ugyan alapos, ugyanakkor a szintén konkrétan hivatkozott Ehat. 15. § (1) bekezdés, 15/D. § (1)-(5) bekezdés és 15/E. § (1) bekezdés szabályaiból továbbra se vezethető le az áthárított járulék számítási módszerének jogszerűtlensége a felperes és a panaszos közötti jogviszonyban, ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította.

[76] Az Irányelv egy intézkedésekből álló közös keretrendszert hozott létre az energiahatékonyságnak az Unió egészében történő előmozdítására annak érdekében, hogy az Unió 2020-ig elérendő 20 %-os kiemelt energiahatékonysági célkitűzése teljesüljön. Ennek megfelelően, minden tagállam megállapított egy indikatív nemzeti energiahatékonysági célkitűzést, amely alapulhat a primerenergia-felhasználáson vagy a végsőenergia-felhasználáson, a primerenergia-megtakarításon vagy a végsőenergia-megtakarításon, vagy az energaintenzitáson. Minden tagállam energiahatékonysági kötelezettségi rendszert hozott létre, amely biztosítja, hogy egy adott tagállam területén működő kötelezett félnek minősített energiaszolgáltatók és/vagy kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozások megvalósítsák a halmazott végfelhasználási energiamegtakarítási célkitűzést. Valamennyi tagállam objektív és megkülönböztetésmentes kritériumok alapján kötelezett feleket kellett kijelölni a területén üzemelő energiaszolgáltatók és/vagy kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozások közül.

[77] Az Ehat. Irányelvnek való megfelelést biztosító módosításával beiktatott 12/A alcím rendelkezései (a perben vizsgált 15-15/F. §) a felperes mint kötelezett számára állapítanak meg előírásokat, és közvetlenül a felperesnek az állammal fennálló közjogi jogviszonyára vonatkozó szabályokat tartalmazzák. Az energiahatékonysági kötelezettségi rendszer kötelezett felei egyértelműen a villamosenergia és földgáz-kereskedelmi és egyetemes szolgáltatók, valamint a közlekedési célú üzemanyagot végső felhasználók részére értékesítő gazdálkodó szervezetek és nem a végfelhasználók.

[78] A kötelezett fél az energiamegtakarítási kötelezettség teljesítését – részben vagy egészben – kiválthatja energiahatékonysági járulék megfizetésével is. Jellemzően pedig az EKR-kötelezett földgáz- és villamosenergia-kereskedők EKR-díj jogcímen áthárították az energiahatékonysági kötelezettségi rendszerből eredő, a jogszabály alapján őket terhelő kötelezettséget a fogyasztókra. Ennek a szerződéses rendelkezéseken alapuló áthárításnak a jogszerűsége, mind esetleges szerződéses jogvita nem volt az alperesi határozat tárgya.

[79] Az Ehat. azonban sem a felperes és a felhasználók közötti jogviszonyról, sem pedig az energiahatékonysági járulék áthárításáról nem rendelkezik. Az Ehat. a felhasználókra vonatkozó rendelkezést – a szolgáltatóváltás akadályozásának tilalmát kimondó 15. § (7) bekezdését kivéve – nem tartalmaz.

[80] Következésképpen, ha az Ehat. nem szabályozza a felperest az Ehat. szerint terhelő kötelezettség felhasználók felé történő áthárításának módját, annak időbeliségét, azt a felperes nem sérthette meg. Mindez nem zárja ki, hogy a felek közötti szerződéses jogviszony valamely költségelem áthárításának mértékét és módját szabályozza, ez azonban annyiban tartozhat alperesi hatáskörbe, amennyiben az ÜSZ-től való eltérés mutatható ki. Jelen ügynek a tárgya nem a szerződéses jogvita eldöntése, hanem alperes határozata jogszerűségének megítélése volt, amely határozat kizárólag az alkalmazott számlázási gyakorlat jogszabályba ütközését állapította meg, amely azonban a fentiek alapján jogsértő volt.

[81] Téves volt alperes azon érvelése is, hogy egy ilyen értelmezés az EKR rendszer hatékonyságát vagy céljait megkérdőjelezné. Az EKR rendszer – a vizsgált jogszabályok körében – nem ír elő áthárítási tilalmat a végfelhasználókra, az az egy részleges árszabályozást nem követel meg, márpedig az alperes határozata azzal, hogy jogszabályokra visszavezette az áthárítás tilalmát, lényegében egy részleges árszabályozást vezetett be. Az EKR rendszer céljait az energiahatékonysági beruházásokkal elérhető megtakarításokból eredő költségelőny, ennek szabad piaci árakra gyakorolt hosszabb távú árcsökkentő hatása, a járulékfizetési kötelezettségből származó bevételek állam általi energiahatékonysági beruházásokra költségén keresztül tölti be, továbbá a „fehér bizonyítványok rendszerén” keresztül juttatja el ennek előnyeit a végfelhasználókhoz és nem közvetlen költségáthárítást tiltó árszabályozáson keresztül.

[82] Mindezt helyesen utalt a megismételt eljárásában az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszék, amikor kimondta, hogy az Ehat. ügyben alkalmazott szabályai nem rendelkeznek az engedélyes és a felhasználó közötti jogviszonyról, következésképpen tiltó rendelkezést sem tartalmaz az EKR szerinti engedélyesi kötelezettség mikénti továbbhárítására a felhasználók felé, és ezért érdemben helytálló ítéletet hozott.

[83] Tévedett azonban akkor, amikor az alperes határozata tartalmával és indokaival szemben kimondta, a felmerülő kérdést nem kizárólag az Ehat. alapján kell megítélni. Ha ugyanis a hatóság határozatában nem állapítja meg az ÜSZ rendelkezéseitől eltérő gyakorlatot, azt a bíróság sem teheti. A Fővárosi Ítéletábra a megismételt eljárásban bár kimondta, hogy az ÜSZ 7.5.4. pontja visszautal az Ehat. szerinti energiahatékonysági kötelezettségi rendszerre ([17] bekezdés), az Ehat. 15. § (1) és 15/E. § (1) bekezdéseire, ezért a másodfokú bíróság áttekintette az energiahatékonysági kötelezett rendszer, valamint az energiahatékonysági járulékfizetési kötelezettség mibenlétét és ebből következően annak

Ehat-ba ütközését állapította, ilyen megállapítása és levezetése továbbra sem volt az alperesi határozatnak, ezért a másodfokú ítélet jogi érvelése jogszabálysértő. Ha az ÜSZ utaló szabályt tartalmaz jogszabályi rendelkezésekre, és annak szövegét más kontextusba helyezi, például áthárítás módját szabályozva annak mértékének kiszámítása körében utal jogszabályban rögzített számítási módokra, az már az ÜSZ rendelkezései értelmezését jelent, attól való eltérést pedig nem állapított meg alperes határozata, ezért ez nem lehetett tárgya a pernek.

[84] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a Kp. 121. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával a másodfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és miután az elsőfokú ítélet rendelkező része és indokolása az ügy érdemét érintően helyes volt, és az elsőfokú bíróság a Kp. 121.§ (1) bekezdés b) pontja szerinti helytálló határozati rendelkezést az elsőfokú bíróság már meghozta, ezért a Kp. 115. § (2) bekezdés folytán alkalmazandó 109. § (1) bekezdése szerint annak helybenhagyásáról döntött az indokolás részbeni módosításával.

[85] Az elsőfokú bíróság megismételt eljárásra adott iránymutatását a Kúria annyiban módosítja, hogy amennyiben az alperes indokolt határozatában az ÜSZ-től való eltérést továbbra sem állapítja meg, akkor el kell utasítania a panaszt, mert önmagában az Ehat. sérelmére alapítottan az nem lehet alapos. Ha pedig az ÜSZ-től való eltérést állapít meg, akkor a panaszt ennek megfelelően indokolt határozattal kell elbírálnia.

A határozat elvi tartalma

[86] *A közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatára irányuló per tárgya maga a felülvizsgálni kért közigazgatási határozat, a perben eljáró bíróságnak ezen határozat jogszerűsége kérdésében kell a vizsgálatát – a felperesi kereseti kérelem korlátai közt – lefolytatnia.*

[87] *Az energiahatékonysági kötelezettségi rendszer kötelezettje a villamosenergia és földgáz-kereskedelmi és egyetemes szolgáltató, az engedélyes és a felhasználó közötti jogviszonyt az energiahatékonysági járulék vonatkozásában az Ehat. nem szabályozza, a felhasználókra vonatkozó rendelkezést – a szolgáltatóváltás akadályozásának tilalmát kimondó 15. § (7) bekezdését kivéve – nem tartalmaz.*

Záró rész

[88] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó 107. § (1) bekezdése alapján – erre irányuló kérelemre – tárgyaláson bírálta el.

[89] Miután a felperes felülvizsgálati kérelme nagyobb részben alapos volt, ezért a Kúria az alperest a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperesnek a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet szerinti költsége megfizetésére, amelynek összege megállapításánál a Kúria figyelemmel volt arra, hogy a felülvizsgálati kérelem jogi hivatkozásai csak részben voltak alaposak, amely így alperesnek az ellenkérelem előterjesztése során felesleges többlet költséget okozott.

[90] Az alperes érdemi elvesztességére és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja szerinti teljes személyes illetékmentességére tekintettel a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az Itv. 50. § szerinti felülvizsgálati illeték az állam terhén marad.

[91] Az ítélet elleni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2025. szeptember 17.

Dr. Kovács András s. k.

a tanács elnöke

Dr. Ujhelyi-Gyurán Ildikó s. k.

előadó bíró

Dr. Bérces Nóra s. k.

bíró

Dr. Farkas Katalin s. k.

bíró

Dr. Sperka Kálmán s. k.

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő